

I ALLAHS, DEN NÅDERIKES, DEN BARMHÄRTIGES NAMN

I Svd 011223 s. B2 skriver Lars Åberg i sin i övrigt genomtänkta krönika att "i kommunala projekt tolereras manliga anställda som vägrar att ta kvinnor i hand", för att i nästa andetag ställa frågan "skulle vi också rycka på axlarna åt kommunalanställda som inte hälsade på svarta?" Det handlar naturligtvis om den muslimske man som för ett tag sedan annonserade att han av religiösa skäl inte ville ta kvinnor i hand. Saken behöver uppenbarligen utredas ytterligare.

Jag är inte på något sätt ute efter att sätta åt Lars Åberg utan använder bara hans sätt att associera som ett typexempel på hur den genomsnittlige västerlänningen i århundraden inte har bemödat sig om att ta reda på vad som ligger till grund för islam och muslimers beteenden utan bara avfärdat detta som ociviliserat, barbariskt och fanatiskt.

När en muslim inte vill ta det motsatta könet i hand handlar det inte om att man inte vill hälsa utan om att man inte vill ha kroppskontakt. Det finns alternativa sätt att hälsa på, och det västerländska handslaget är upplysningsvis inte det enda eller nödvändigtvis det normgivande.

Det handlar heller inte om att nedvärdera eller kränka det motsatta könet utan tvärtom om att respektera det. Genom att inte ta i hand, dvs. inte vidröra, det motsatta könet visar muslimen respekt för det.

Jag minns inte den aktuella händelsen i detalj men jag har för mig att den utsatta kvinnan sa sig känna sig kränkt av att mannen inte ville ta henne i hand. Det är tråkigt men om hon hade varit informerad om att hon genom bemötandet tvärtom blev visad respekt hade hon inte behövt känna sig kränkt.

Det går också att vända på resonemanget och inta en icke-västerländsk utgångspunkt. Då får vi helt plötsligt ett helt annat resultat: En muslim som känner sig tvingad att ta motsatta könet i hand kan känna sig kränkt och nedvärderad.

Och märk väl, det hela handlar inte om det manliga könets förhållande till det kvinnliga där det manliga är utgångspunkt och norm, utan om könets förhållande till varandra där det muslimska samhället har en annan syn än det sekulariserade västerländska.

Denna detaljfråga är bara en av många där den genomsnittlige västerlänningen med hjälp av sina västerländska utgångspunkter och normer snabbt drar sina slutsatser och dömer muslimen som ociviliserad och fanatisk. Tyvärr har journalister och därmed också

allmänheten just när det gäller islam redan färdiga uppfattningar som man likt nickedockor upprepar i all oändlighet.

Grundproblemet och den avgörande frågan som den så kallade vidsynta, toleranta och från fjättrande normer frigjorda västerlänningen borde ta ställning till är följande: Varför är det nödvändigtvis den sekulariserade västerländska världsbilden som ska vara normen till vilken alla andra måste förhålla sig och anpassa sig?

Björn Lindsten